

CATALUNYA NORD

joan-daniel bezsonoff

Paris sera toujours Paris | Arran dels atemptats a París, va sorgir una onada de solidaritat envers aquesta ciutat. Com a ciutadà francès i professor de literatura francesa, conec tots els racons de la llengua de Voltaire, tant l'argot actual com la parla medieval. Reconec els accents regionals i les principals particularitats de les variants belga, suïssa i quebequesa.

Sóc un pur producte de la universitat francesa. Durant la meva infantesa, vivia a Massy, ciutat a dotze quilòmetres al sud de París, i tinc records de molts barris de la capital on conservi vells amics. Doni totes aquestes explicacions personals per mostrar que em sobraven motius per solidaritzar-me amb la bona gent de París. Tanmateix, no vaig posar la bandera francesa al meu perfil de Facebook perquè, malauradament, la república ha perseguit durant molts anys la llengua catalana i les seves germanes. L'occità, el basc, l'arpità, el cors, el bretó, el neerlandès... Que no em vinguin amb camàndules d'ara endavant! He entès que molts catalans del Principat ni recorden que França ens ha anorreat. Si mai es produeix un atemptat, em posaré una bandera espanyola al Facebook per expressar la meua solidaritat amb el poble espanyol.

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Missa privada | L'església catòlica l'oferia la segona quinzena de novembre a la capella dels Desemparats de l'asil Vilallonga de Figueres; cada any els comarcans interessats pel repòs de l'ànima del dictador espanyol, en exercici entre 1936-1939 i 1975, podien

assistir al servei. Ara el Bisbat ha decidit, «després de les crítiques rebudes», anul·lar aquesta missa; després de les 38 vegades (1976-2014) que ha permès que s'oficiés, ara aquestes crítiques deuen haver estat molt contundents. Amb tot, la Cúria gironina ha comunicat que aquestes celebracions es feien en una capella privada que depèn de la congregació de frares paüls i no pas directament del Bisbat; i, per la seva banda, l'Ajuntament de la ciutat ha declinat fer cap declaració perquè considera que es tractava d'un afer privat. Els altres, els de les crítiques, han insis-

tit que a Alemanya seria inimaginable que fos promogut públicament un acte així dedicat al seu Führer.

Morts i represaliats | S'han fet públics els darrers estudis que van concretant, cada vegada amb més exactitud, l'abast de la repressió que va rebre la província de Girona durant la dictadura esmentada en l'epígraf anterior. L'Alt Empordà va ser la comarca amb més veïns a qui es va incoar un procediment militar, exactament 1.677 afectats; quant a executats, ocupa el segon lloc en el rànquing, amb 95 afusellats, perquè, en aquest apartat, la Garrotxa va en primer lloc. La majoria de perseguits i executats ho van ser entre el 1939 i el 1945; des del 1946 endavant només esporàdicament va produir-se un mort aquí, un empresonat allà, pocs; sembla que el resultat de la Segona Guerra Mundial, contrari a les previsions dels responsables d'aquesta repressió (afegit al fet que la feina ja estava pràcticament enllestida), va influir-hi decisivament.

Notícies optimistes... | ...tot i seguir parlant de morts. En aigües poc fondes de la platja dels Palangrers de Roses un bussejador aficionat hi troba vuit cranis i catorze fèmurs humans. Els experts policials descarten que siguin el residu d'algun crim; més aviat es decanten per un estudiant d'anatomia

>> *Asil Vilallonga de Figueres.*



amb la carrera acabada, pels practicants d'algun ritus obscur, per mal factors que haguessin assaltat alguna tomba...; a veure si de l'ADN n'emergeix alguna llum que ajudi a aclarir-ne la procedència. En contrast amb la majoria de línies espanyoles del TGV, l'alta velocitat que connecta Girona —i sobretot Figueres— amb l'estat veí ha estat molt usada durant aquest dos anys de funcionament: 240.000 passatgers hi han pujat per anar a particularment París i, menys però *pas mal*, a Perpinyà i d'altres llocs. Acabem amb la celebració a Figueres del 150è aniversari del naixement d'Enric Morera, que ha permès festejar l'autor de la música de *L'Empordà*, la sardana quasi himne del país de la tramuntana.

EL BAIX EMPORDÀ

puri abarca

Les garoines, protagonistes | Una desena de restaurants del municipi de Palafrugell duen a terme, des del gener fins a finals de març, la campanya de la Garoinada, que aquest 2016 ha arribat a la 25a edició. És entre les minves de gener i finals de març quan les garoines —garotes, eriçons, oriçons..., segons el lloc d'on es parli— estan en el moment gastronòmic òptim. La campanya no ha estat exempta de polèmica al llarg d'aquests vint-i-cinc anys sobre la quantitat de peces extretes. L'Ajuntament de Palafrugell ha sortit sempre en defensa de l'activitat i ha assegurat que se segueixen les normes de sostenibilitat vigent. Esperem que així sigui sempre. I és que la població d'aquest equinoderm ha minvat al llarg dels anys. Lluny queden ja aquells dies de platja de fa trenta o quaranta anys, quan agafar una garota —o sortir de l'aigua dolorits per alguna de les seves punxes al peu— era un gest habitual i no se'n feien escarafalls. Però les coses ara són diferents i tothom s'hi ha d'adaptar.



ISAC SABRÀ

>> *Garoines, un delicat producte de temporada.*

La vida d'un lluitador | La Fundació Josep Irla i l'Ajuntament de Palamós han presentat recentment el llibre *Francesc Dalmau. De Normandia a Palamós*, de l'historiador Francesc Marco. El llibre recull la vida de Francesc Dalmau Norat (Girona, 1915 - Palamós, 2003), metge de professió, diputat al Parlament de Catalunya durant la primera legislatura de la democràcia (1980-1984) i alcalde de Palamós de l'any 1983 al 1985. Un dels capítols del llibre explica la seva experiència durant la Segona Guerra Mundial, a Normandia, i també parla de quan es va allistar a l'exèrcit britànic. Marco relata l'experiència de Dalmau amb el franquisme, després de la tornada de l'exili a Montpeller. Va ser una època durant la qual va patir empresonaments i va haver de fugir de camps de concentració. D'ell, que va participar en els Fets del 6 d'octubre de 1934 i en va sortir empresonat, l'autor destaca els ideals de llibertat, democràcia i catalanitat, i el caràcter humanista i conciliador de la seva personalitat.

La Dansa de la Mort | Verges reviurà un any més, des d'en fa centenars, la Dansa de la Mort, com a part de la processó de Dijous Sant. La Dansa de la Mort és l'única representació d'aquest tipus que perviu a Catalunya i s'associa a les epidèmies de pesta

negra que van provocar milers de morts a Europa entre els segles XIV i XV. Cinc esquelets ballen, més aviat salten, al so d'un tabal, col·locats en forma de creu, tot plegat per transmetre el missatge que la mort no perdona ningú. La processó de Verges és la representació teatral de la vida i passió de Jesucrist. Consta d'una desfilada de manaies, l'escenificació de la vida pública de Jesús, el recorregut fins al Calvari i la seva crucifixió. L'escenari és l'entramat urbà de Verges, amb el barri medieval i la plaça Major. La primera documentació trobada sobre la processó data del 1666.

La representació actual està basada en el llibre en vers *Representació de la sagrada Passió i Mort de Nostre Senyor Jesu-Christ* (1773), de fra Antoni de Sant Jeroni.

LA Cerdanya

sandra adam

Parets de vidre | A finals de desembre de l'any passat, l'empresa Xut Consulting publicava un informe en què s'avaluava el nivell de transparència de tots els ajuntaments de més de